

δοιον ἔως τώρα ἐνράτει, δοσον ἥδυνήθη ἔξω τοῦ νεφοῦ, ἀνεκάλυψεν ὁ χωρικὸς ὅτι ἀληθῶ. ἦτο σῶμα ἀνθρώπινον. Ο σκύλος, τιναχθεὶς, ἤρχισεν ἐπιμελῶς νὰ γλείψῃ τὰς κεῖσας καὶ τοὺς πρόσωπον τοῦ κυρίου του· καὶ ὁ χωρικὸς δεσπεύσας πέραν, μετεκόμισε τὸ σῶμα, διὰ τὴν βοηθείας τινῶν ἀλλων, εἰς γειτονεύουσαν τινούς κινίαν, διπλά συνήθῃ ἀναζωπεως μέσα ταχέως ἐπανέφεραν αὐτὸν εἰς αἴσθησιν. Εὔρεθησα. δ' ἐπάνω του δύο ἵκανά λαβώματα, μὲν σημεῖον ὀδόντων, τὸ μὲν εἰς τὸν ὄμον, τὸ δὲ εἰς τὸ ἴνιον τοῦ τυακίλου. Όθεν ἐσυμπέραναν, ὅτι καταρχῇ ἐπίσεν ὁ πιστὸς σκύλος τὸν κύριον αὐτοῦ ἀποτὴν πλάτην, καὶ τοιουτοφύλως ἐκολύμβησε μετ' αὐτοῦ ἀρκετὴν ὕδωρ. Ἐπειτα διώρεις, νοήσας τὸν κίρδυνον, ἀφῆκε τὸ πιάσιμον τοῦτο, καὶ ἤρπαξε αὐτὸν ἀπὸ τὸν λαιμὸν, οὕτω δυνάμενος νὰ κρατῇ τὴν κεφαλὴν ἔξω τοῦ ὑδατοῦ. Εἰς τὴν ἐσχάτην θέσιν παρετίμησεν ὁ χωρικὸς τὸ ξῶν προβαίνον διὰ μέσου τῆς διωρυγοῦ. Πιθανότατον λοιπὸν, διτὶ ἐχρεωστοῦσε τὴν ξωῆν αὐτοῦ ὁ Τεγμανος περιγρήτης τόσον εἰς τὴν ἀγχίνοιαν, δοσον εἰς τὴν πιστότητα τοῦ σκύλου του.

ΑΓΓΛΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΤΥΧΑΙ ΠΟΙΚΙΛΑΙ,
ἡ δ' Ἰππότης Σταμφόρδιος 'Ράφφλης.

Ο ΑΓΓΛΟΣ εὐγενῆς, Σταμφόρδιος 'Ράφφλης, (Sir Stamford Raffles), δοτις διέτριψε πολλὰ ἐπὶ εἰς τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας, μετὰ τῆλου προσπαθῶν ὑπὲρ τῆς εὐημερίας καὶ βελτιώσεως τοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον ἐκνέρωντα, ἀναφέρει συνεχῶς εἰς τὰς ἐπιστολὰς αὐτοῦ τὴν οἰκιακήν του εὐδαιμονίαν. Ἐπειτα δὲ κατανυκτικῶς περιγράφει τὰς δεινὰς αὐτοῦ καὶ ἀλεποπαλλήλους συμφορὰς, διετὰ τέκνα καὶ οἱ φίλοι του ἐπεσαν θύματα τοῦ κλίματος, καὶ αὐτὸς ἀφέθη σκεδὸν μόνος εἰς τὴν μακρινὴν ἔστεταν. Τότε ἐφεξῆς εἶναι ἀποσπασματα εκ τοῦ βίου καὶ τῆς ἀληθογραφίας, τὰ δόποια ἐδημοσίευσεν ἡ χίρα τοῦ μακαρίου.

Περὶ τὸ 1817 μετέβη ὁ κύριος 'Ράφφλης εἰς τὴν Βεγκούλην, κατάστημα ἐπὶ τῆς Σουμάτρας, τότε μὲν ὑποκέιμενον εἰς τοὺς "Ἀγγλους, ἀπὸ δὲ τὸ 1825 εἰς τοὺς "Ολλανδούς. Καταρχὰς τῆς ἐνταῦθα διατυπίζης του διῆγε ζωὴν εὐδαιμονατῷντι ἀρχον τοῦ τόπου, ἥγαπάτο ἀπ' ὅλους τοὺς ἀρχομένους· οἱ ἐντόπιοι, χωριοὶ καὶ μεγάλοι, εὐγνωμονεῖσαν διὰ τὰς ὑπὲρ αὐτῶν προσπαθείας του, χωριοὶ διατάκτως ἐπεστηρίζοντο εἰς τὴν γνώμην αὐτοῦ καὶ συμβουλίν.

Ἡ συναίσθησις διτὶ παρὰ πάντων ἥγαπάτο εσύντεινεν διχὶ ὀλίγον εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ κυρίου 'Ράφφλου· τὸν καιρὸν δὲ τοῦτον ὀλολόγει εὐχαρίστως, διτὶ πᾶσα ἐπιθυμία τῆς καρ-

νίας του ἦτο πεπληρωμένη. Ὑγεία ἐπεκράτει τὸ πολλοῦ εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ· τὰ τέκνα ουν ἥσαν τὸ καύχημα καὶ ἡ ἀγαλλίασις τῆς ψυχῆς του· ἰσχυρῶν ἔχων κλίσιν πρὸς τὴν φυσικὴν ἴντορίαν, διεποκέδαξεν ἀθώως καὶ τερπιῶς τὰς εὐκαίρους του ὕδας. Τὴν κλίσιν ταύτην λαβαν ἐνωψίς καὶ ὅλα τον τὰ παιδία· πρᾶγμα μίας διχὶ παραδοξον, καθότι δύο νέαι τίγρεις καὶ ἀρκτος ἥσαν καιρὸν τινὰ εἰς τῶν παιδίων τὰ κηκίματα, υπὸ τὴν φροντίδα μὲν τοῦ φύλακος ὑπῶν, ἀλλὰ λιταῖ, χωρὶς κλωβία· ἦτο δὲ θέαμα περιεργον νέα βλέπη τις τὰ παιδία, τὴν ἀρκτον, τὰς τίγρεις, ἔνα ψυτακόν, καὶ μίαν ἥγαπιμένην κάταν, δια διοῦ συμπαίζοντα, χωρὶς κάνεις νὰ φοβήται τίποτε παρὰ τὸ ὄμμαφος τοῦ ψιττακοῦ.

Ολίγοι, εἰς διημοσίαν θέσιν εὐφισκόμενοι, ζούντιον ἀπλούστερον παρὰ τὸν τοῦ κνήμιος 'Ράφφλε. Επηκόντεο ἐνωψίς, καὶ ἥγαλλιατο ἐπισκεπτόμενος τὰ χωρία, ἐπιθεωρῶν τα ἀγροκήπια, καὶ θαρρούντων τὴν φιλοπονίαν τοῦ λαοῦ ἀλλοτε ἐπεστάτει τοὺς ιχνογράφους, ἐκ τῶν δόποιών εἰχε πάντοτε πέντε η ἔξι ενασχολιμένις εἰς τὰ τῆς φυσικῆς ἴντορίας, ἢ ἐπεσκέπτετο τὴν παραδοξον συναγωγὴν ξῶν, τὰ δόποια ἡμερόνοτο ἀδιαλείπτως εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Σπανίως ἐγενμάτιζε μόνος, διότι ἐθεωρει τὸ κατάστημα ως οἰκογένειαν, τῆς δόποιας αὐτὸς ἦτον ἡ κεφαλή· τὴν δὲ ἐσπέραν τὴν ἔξωδενεν εἰς ἀνάγνωσιν, μουσικήν, καὶ συνομιλίαν—ποτὲ δὲν εἶχεν εἰς τὸν οἶκόν του διασκεδαστικόν τι παίγνιον.

Ἄλλη εἰς τὸ μέσον τῶν πολυαριθμῶν τούτων ἀπολαύσεως πηγῶν, ἐνθυμητοῦ διτὶ οὐδαμὸς γαληγότατος σπανίως διαμένει πολὺν καιρὸν ἀνέφελος, καὶ συχνά ἐνουθέτει πράως τὴν σύνηγον αὐτοῦ νὰ μήν ἐλπίζῃ, διτὶ διαπαντὸς ἥθελαν καίσεσθαι τάγαθα ὅλα, δοσα τοὺς εἶχεν ἐπιδαψιλεύσειν ἡ θεία Πόρνοια. Καὶ τούντι μετὰ τοῦτος ἐνιαυτοὺς ἀδιακόπουν ὑγείας καὶ εὐημερίας τὰ πράγματα ἐγίνοσαν δεινῶς· πᾶν δὲ, τι εἶχε μιωτάτον τοῦ ἀγγρεμή· ὁ νίδος, ὁ πρὸ πάντων φίλτατος εἰς τὴν πατρικὴν καρδίαν, τοῦ δοπού τοῦ πνεῦμα καὶ κάλλος ἥσαν τὸ καύχημα καὶ ἡ οὐδαιμονία του, ἐξεπιευσε μετ' ὀλίγων ὕδων ἀποθέτειν καὶ ἀποτότε, μέχρι τῆς εἰς τὴν Ἀγγλίαν επιστροφῆς του, νόσοι καὶ θάνατοι ἐπεκράτουν εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ· ἀλλὰ τὸ ἀγιον Ηνεύμα τοῦ Θεοῦ ἵκανοποίει αὐτὸν νὰ δέχεται τὰς θλίψεις ταύτας μὲ πράστητα, καὶ νὰ αἰσθάνεται διτὶ ἥραν δοκιμασίαι πίστεως, διχὶ παιδεῖαι ὄργης.

Περὶ τοῦ τέκνου τούτου διμελεῖ συχνά διτὶ κυρίος 'Ράφφλης εἰς τὰς ἐπιστολὰς αὐτοῦ κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον—"Αν ἥτον διακαρδίτης νίδος μας ως τὰ παιδία, δοσα κοινῶς ἀπαντῶμεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ὁ καιρὸς ἥθελεν εἶχεν

μετριασμένην τὴν λύπην μας,—ἀλλὰ τί παιδίον! Αν ἔβλεπες μόνον καὶ εγώ φυξτές αὐτὸν, ἦτοι μόνατον νὰ μὴ καμαρόνῃς· τόσον ὑπερέβαινες δὲς ὁμήλυκας αὐτὸν κατὰ φωτιάτητα χρωμον. θέτε μεταξὺ των ἐλαμπεν ως ἥμιος, ζωιγονῶν χωτίζων πᾶν δ, τι τὸν ἐπειρικύλον.

Εἰς τὴν περίστασιν ταῖτιν, διηγεῖται ἡ σύνος τοῦ κινήσις Ράφφλου, ἐνῷ ητο κατατεθλημένη, μὲ τὸν χαμόν τε αγαπητὸν νίον τῆς,—ἀνίκανος ἡ υποφέρη τὴν θέαν τῶν ἐπικίνηπων αὐτῆς, —ἀνίκανος νὰ υποφέρῃ τὸ φῶς αὐτὸν τῆς μέρας, —τεταπειρωμένη επανω εἰς τὴν κλίνην, ἀντῆς, χριστιανούμενη ἀτ' αἰσθήματα ὀδυνηρά, πτωχή τις, ἀμαθής, εντοπία γυνή, τοῦ κατωπού βαθμού, τὴν ἥμερην μὲ τοὺς ἀκολούθους φωτικούς χριστιανούς, ἀξιούμονεύτες λόγον. Ἡ θάλασσα, πειδὴ καθηγησαὶ κλεισμένη τόσας ἡμέρας εδῶ εἰς ἀσκοτεινὰ, καὶ κάνεται δεν τολμᾶ νὰ ἔλεγχονται. Λένε ἐντρέπεται νὰ λυπήσαι τοιεπτορόπως, ἢ ἐπερέπεται νὰ εὐχαριστηῇ τὸν Θεόν διτὶ σ' ἔδωκε ὁ φραιστατον ἐπὶ γῆς τέκνον; Λένε ἥρονν ἀπολογεῖται οὐλευμένη; Τὸ ἔβλεπε ποτὲ κάνεται, ἵνα περὶ αὐτοῦ, χωρὶς θαυμασμόν; καὶ ἀντὶ αὐτοῦ ἀγήγησε ὁ Θεός εδῶ νὲ μαραθῆ ἀπὸ βασανισμούς, δὲν τὸ ἐπῆρεν εἰς τοὺς οὐρανούς εἰς τὸν αὐτὸν τὸ ἄνθος; Τί κατήγετον ἥθελες; Ειρηπή! ἀς λείψωσι πλέον τὰ κλαύματα, καὶ φες μὲ ν' ἀροῖσω ἐν παράθυρον.

Εἰς ἀκολούθους επιπολὰς λέγει ὁ κύριος Ράφφλης. Σήμερον τὸ πρωῒ ἔθαψαμεν τὴν απιτήν μας θυγατέρα· δέκα ἡμέραι δὲν εἶναι τοῦ ἐνταφιάσαμεν τὸν ιερὸν μας· ἐντὸς τοῦ τευταίου ἔξαμήρου ἐχάσαμεν τὰ τρία μεγαλίτερα κορίτα μας· καίνε δοποία χριστιανούς, ἵνα φίψις μας. Λένε μᾶς ἀπέμενε παρὰ ἐν τέκνον. Σιως ἡμεθα παραπολὲν εὐδαιμονες· σιως ὑπεροπαινόμεθα διὰ τὰ ἀγαθά μας· καὶ, ἀν δὲν αιβάναμεν τὴν βαρεῖαν ταύτην πληγῆν, ἐνδεμένον διτὶ δλίγον ἥθελαμεν αἰσθάνεσθαι τὴν ἀγκρην μελλούσης καταστάσεως. Ας γίνεται θέλημα τοῦ Κυρίου, καὶ ἡμεῖς εἰμεθα εὐχαριστούμενοι.

Ἐνθένδε δτε δημόσια καθήκοντα ἐπιγχώριησαν τὸν κύριον Ράφφλην νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν γηλιαν, ευβῆκεν εἰς πλοῖον κακότυχον τὴν ψηρην, δπον ἐδοκίμασε νέαν σιμφορῶν καὶ στας ζημίας. Τὰ ἐπόμενα λαυράνομεν ἐπιπολῆς αὐτοῦ τοῦ ιδίου.

Τὴν 2αν τοῦ Φεβρουαρίου, 1824, ἐξεπλεύσαμεν, ἐπὶ τῆς Φίμης διὰ τὴν Αγγλίαν μὲ ἄνευον διον, χριστιανούς, δὲ μὲ πάσαν ἐλπίδα συντόμου χριστιανούς. Τὸ πλοῖον ἵτον ἐξαίρετον—καλήν νὰ γένη δὲν ἡμπόρει. χριστιανούς, δὲ μὲ πάσαν ἐλπίδα συντόμου χριστιανούς.

ιου. Ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας συνέβη μεταβολὴ δεινοτάτη. Η σύγνυός μου εἶχε μόλις πλαγιάσειν, καὶ ἐγὼ εἶχα ἐνβάλειν τὸ ἴωσιν τῶν φορεμάτων μου, δτε ἡρούσθη κραυγὴ, Ηυρκαϊά! πυρκαϊά! καὶ μετὰ πέντε λεπτά ὅλον τὸ πλοῖον ἵτον ἐμπειριλγμένον εἰς φλόγας. Ἡρκισε δὲ ἡ πυρκαϊά ἀμέσως ὑπὸ τὸν κοιτῶνά μας. “Εἰς τὴν θάλασσαν τὰ πλοιάρια!”—“Καταιβάσετε τὴν κυρίαν Ράφφλη.”—“Ἄδει με την, εἴπεν ἑας.”—“Ἐγὼ τὴν πιάνω,” ἐφωναξεν ὁ πλοιάρχος.—“Πετάσετε τὴν πυρίτιδα.”—“Διν ἐμποροῦμεν νὰ τὴν πιάσωμεν. εὐφίσκεται πλησίον τοῦ πυρός.”—“Κωπιλατεῖτε, κωπιλατεῖτε! μακράν, μακράν ἀπὸ τὴν πρίμην τοῦ καραβίον!”

“Ολα ταῦτα ἔγιναν ταχύτερον παρ' ὅσον δύναμαι νὰ τὰ γράψω. Μόλις δ' ἐπί εσαν οἱ ναῦται τὰ κωπία, καὶ αἱ φλόγες ἐξερράγησαν ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνός μας· ὅλον τὸ δύπισθεν μέρος τοῦ πλοίου ἵτον ἥδη ἀναψεύνον. Ἐχαιρεῖται μεν τὸ πλοιάριον, τὸ ὅποιον ἐπρόβη ἀπὸ ταῦλο μέρος—“Εἰσθε ὅλοι μέσα;” “Ναὶ, ὅλοι, εἰτὸς ἐνός.”—“Ηοῖος εἰν' αὐτός;” “Ο Ιώνσων, ἀρρωστος εἰς τὴν κλίνην του.”—“Εἶναι τρόπος νὰ τὸν σώσωμεν;” “Οζι, μᾶς φαίνεται τὸν ἀδυνάτων.”—Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ ταλαιπωρος ἐκεῖνος, πυρωθεὶς, στοχάζουσι, ἀπὸ τὰς φλόγας, ἐκβαλε κραυγὴν ὀδυνηράν, τρέξας εἰς τὸ κατάστρωμα. Κατ' εὐτυχίαν ὅμως ἐπρόφθασεν ὁ πλοιάρχος ὑπὸ τὴν πρώδαν τοῦ καραβίον, καὶ ἥρπαξεν αὐτόν. Εἰς τὰς ὄκτω καὶ εἴκοσι λεπτὰ ετοίμασεν τὴν πυρκαϊάν· εἰς τὰς ὄκτω ἡμέρας δὲν ἥτο ψυχὴ μέσα, καὶ μετὰ μόλις ἄλλα δέκα λεπτά, τὸ πλοῖον δὲν ἥτο παρὰ μεγαλοπρεπῆς τις φανὸς, μὲ τὰ κατάρτια καὶ τὰ πανία ἀναψεύνα, καὶ κλονιζόμενον ἐνθεν κάκειθεν, ἐπαπειλοῦν νὰ πέσῃ κατὰ πᾶσαν στιγμήν.—“Ιδού, πίπτε τὸ μέσον κατάρτιον· δυνατά, παιδία μου, δυνατά· ιδού, ὑπάγει καὶ ἡ πυρίτις!—Ας ἔχῃ εὐχαριστίαν ὁ Θεός.”

Τὸ φῶς τοῦ καιομένου πλοίου μᾶς ἔδειξε τὸν πόδον τὴν παραλίαν δρόμον. Ἐξηκολούθει δὲ να καίεται ἔως τὸ μεσονύκτιον, δτε ἀναψε τὸ εἰς αὐτὸ περιεχόμενον νίτρον, καὶ ἀνέπεμψε φλόγα λαυρῶν, φωτίζοσαν πολλοτάτων μιλιών εκτασιν, καὶ όπτουσαν ἐπάνωθεν ἡμῶν τὸ γαλανὸν ἐκεῖνο φῶς, τὸ πρὸ πάντων φωκωδες.

Περὶ τὰς ἐννέα τὸ πρωῒ ἥλθε πρὸς ἡμᾶς πλοῖον ἀπὸ τὸν λιμένα. Εἶναι δὲ ὑπὲρ τὴν δύναμίν μου νὰ περιγράψω μὲ ὅποια συμπαθείας καὶ εὐνοίας αἰσθήματα ὑπεδέχθησαν ἡμᾶς, δτε ἀπέβημεν· δμα στεγνὸν δὲν εφαίνετο δλόγυρά μας, καὶ πανταχόθεν ἀντηχεῖτο τρανοφώνως τὸ, “Δέξα εἰς τὸν Θεόν!”

Μὲ λυπεῖ μάλιστα, δτε ἔχασα ὅλας μου τὰς

ιχνογραφίας, αἵτινες ἥσαν ἀπὸ δισχιλίας ἔως τρισχιλίας, ὅλα μια τὰ συναθρούσιματα, πενιγραφάς, καὶ παντὸς εἴδους χαρτία· συμπεραίνω δὲ λέγων, ὅτι μόλις ὑπαρχεῖ ἄγνωστὸν τι ζῶν· πτηνὸν, θηρίον, ἢ ὄψιμον, ἢ φυτὸν ἀξιόλογον, τὸ δόποιον δὲν εἴχαμεν ἐπὶ τοῦ πλοίου. Τα πάντα, τὰ πάντα τράχηλησαν· ἀλλ' ἀς ἔχῃ ὁ Θεός εὐχαριστίαν, αἱ ζωαὶ μας ἐφυλαχθῆσαν, καὶ δει γογγύζομεν.'

Τὴν πρώτην ἡμέραν ὑστερον ἀπὸ τὴν νύκτα, κατὰ τὴν δόποιαν ἔχασεν δοια εἰχε συναθρούσιεν εἰς διάστημα πολλῶν ἑτῶν, ἦρχε εἰς τὸ νέον ὁ κύριος Ράφφης νὰ σχεδιάζῃ τὸν μεγάλον αὐτὸν γεωγραφικὸν πίνακα τῆς Σουηάτγας, ἔβαλεν δόλους τοὺς ιχνογράφους αὐτοῦ νὰ κάμωσι νέας ιχνογραφίας, ἐστειλεν ἀνθρώπους τινὰς εἰς τὰ δάση νὰ συναθροίσωσι νέα ζῶα, καὶ οὕτε γοργυνόδος οὔτε θρῆνος ἐξέφυγε ποτὲ ἀπὸ τὰ χεῖλη του· ἐκ τοῦ ἐναντίου, τὴν ἀκόλουθον Κυμακήν, δημοσίως ἀπέδωκεν εὐχαριστίας εἰς τὸν παντοκράτορα Θεόν, ὅτι διεφύλαξεν αὐτὸν καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τὸν διὰ πυρὸς φυικῶδη θάνατον.

Τὸν Ἀρρίουν ἀνεχώρησε πάλιν ὁ κύριος Ράφφης διὰ τὴν Αγγλίαν, διον κατευθύνωσθη τὸν Αὔγουστον· εἰς δύλιγότερον δὲ παρὰ δύο ἔτη μετά τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ ἀπέθανεν εἰς τὸ Λονδίνον, ἐξ ἀπολητίας.

ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟΝ ΚΑΙ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟΝ.—Περὶ τὸν καιρὸν τῆς ἐφευρόσεως τοῦ Τηλεσκοπίου ἐπενοήθη καὶ ἄλλο τι δργανον, τὸ δόποιον ἴγοιξεν εἰς τοῦ ἀνθρώπου τοὺς δρθαλμοὺς σκηνῆν δχι δύλιγότερον θαυμασίαν, καὶ ἀντάμειψε τὸ εξεταστικὸν αὐτοῦ πνεῦμα· λέγω τὸ Μικροσκόπιον. Τὸ μὲν μὲν ἐφερε νὰ ἴδω σύστημα εἰς πᾶν ἀστρον· τὸ δὲ μὲν φέρει νὰ ἴδω κόσμου εἰς πᾶν ἀτομον· Τὸ μὲν μὲν ἐδίδαξεν, ὅτι ἡ θυνατὴ αὕτη σφαῖρα μὲ δόλον τὸ βάρος τοῦ λαοῦ δὲ τῶν χωρῶν αὐτῆς δὲν εἶναι παρὰ κόκκος ἄμμος εἰς τὸ ἀλατανόγον τῆς ἀπειρίας διάστημα· τὸ δὲ μὲ διδάσκει, ὅτι πᾶς κόκκος ἄμμοις θύναται νὰ πενιέῃ ἐντὸς αὐτοῦ τὰς φυλὰς καὶ τὰς οικογενείας πολυασχόλιον πλήθες. Τὸ μὲν εἰδοποίησε περὶ τῆς οὐτιδανότητος τὰ κόσμων· τὸ δὲ τὸν λυτρόνει ἀπὸ δηλην αὐτοῦ τὴν οὐτιδανότητα· καθότι μὲ λέγει, ὅτι εἰς τὰ φύλλα παντὸς δάπους, καὶ εἰς τὰ ἀνθη παντὸς κήπου, καὶ εἰς τὰ ὕδατα παντὸς ποταμοῦ, ὑπάρχουν κόσμοι βρύνοντες ἀπὸ ζωῆς, καὶ ἀναρίθμητοι δοσον αἱ τοῦ στερεωμάτος δόξαι.

ΛΕΝ εὐρίσκεται εἰς τὸν κόσμον τόπος καλήτερος παρὰ τὰ νῦτα ἵππου ταχυδόύου· οὐδὲ φίλος καλήτερος παρὰ βιβλίον ἐπωφελές.—**ΣΤΡΑΓΓΑΦΕΥΣ ΑΡΑΨ.**

ΑΜΝΗΣΙΚΑΚΙΑ.

Οι ἐντόπιοι τῆς νήσου Κύρου (Corsica) κατηγοροῦνται ὡς εἰς τὸ ἄκρον φιλέκτικοι· τὸ ἀκι λουθον διως διιγημα ἀποδείχνει, ὅτι δὲν ὑπεκινται δοι εξίσου εἰς τὸ σκληρὸν αὐτὸν πάθο

Πρὸ δὲ διάγου καιροῦ, γεωργός τις, τὸνορ Βονέλλιος, εὐνισκόμενος εἰς τὴν μητρόπολιν της Κύρου Βαστίαν, εἰδοποιήθη ὅτι ἔλαβε πληγή βαρυτάτην ὁ μονογενῆς αὐτοῦ νίος. Ταχύνα επιφόρθαπεν αὐτὸν ἐκπνέοντα. Ο φονεὺς επιάσθη ἀκολούθως, ς ἐφέρθη εἰς τὸ κοιτήριο ὃ δὲ πατήρ, παρουσιασθεὶς ὡς μάρτυς καὶ αὐτοῦ, εἶπεν· “Οτε ἡνδρα τὸν φίλατον νίον μιθανασίμως πληγωμένον, καὶ τὸν φονέα πλησιανούτον μὲ τὰς κεῖρας ἐτιάχνιζον ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς μονογενοῦς νίον μι, ἐπειθύμητο κατὰ πρῶτον ιδιοχείρως νὰ ἐκδικήθω τὸν θάνατον αὐτοῦ. Αἰσθημα θρησκευτικὸν διως ἔκποτη τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην· καὶ κλίνας ἐπάνω τοῦ ἀγαπητοῦ μου, ἐνῷ ἦτον εἰς τὴν ἀκμὴν ἐκπινέσῃ, τὸν παρεκίνησα νὰ συγχωρήσῃ τονεά του, ὡς ἥλπιζε καὶ αὐτὸς ἔλεος ἐκ Θεοῦ. Επόφερε τὴν λέξιν, Συγχωρῶ· καὶ ἀμέσως ἐξέπινευσε. Κάγω δὲ λυποῦμαι μᾶλλον παμισῶ τὸν φονέα. Λέν ἐπορεπε βέβαια τοιοῦ θάνατος εἰς τὸν νίον μου· ἀλλὰ, ς ἀν παιδεύση τὸν φονέα, δι φονευθεὶς δὲν ἔχει ποσῶς νὰ ὑληθῇ.” Ο φονεὺς, μὲ δόλον τοῦτο, κατεδικάσθη

Ολοι παραπονούμεθα περὶ τῆς βραχύτητοῦ καιροῦ,—λέγει ὁ Σένενας,—ς μὲ δόλον τοῦ ἔχομεν πολὺ πλειότερον παρ᾽ δοσον εξεύρομεν πνὰ μεταχειρισθῶμεν. Τὸν βίον μας εξεδεύοντο πράττοντες μιηδὲν, η πράττοντες μιηδὲν ὡφει μον, η πράττοντες μιηδὲν ἀπὸ τὰ πρακτα Πάντοτε παραπονούμεθα δὲν αἱ ἡμέραι εἰναι δίλγαι, καὶ πάντοτε διάγομεν ὡς νὰ ἥθετοισθαι ἀτελεύτητοι.

Απὸ τὸν νοῦν πρέπει νὰ ἀναβλύζωσι εὐχαριστήσεως τὰ ὕδατα· δοτις δὲ γνωρίζει ἀνθρωπίνην φέτιν τόσον διάγον, ώστε νὰ εὐδαιμονίαν μεταβάλλων ἄλλο τι παρὰ τὴν οὐτιδανότηταν, δαπανᾷ τὸν βίον εἰς ἀγῶνας ἀπονει, καὶ πληθύνει τὰς λύπας, δῆσας προσπηνὰ διλιγοστεύση.

ΕΓΙΝΑΝ δλαι σχεδὸν αἱ ωφέλιμοι ἀναψεις, δχι διὰ λαμπρότητος νοῦν, ἀλλὰ διὰ περὶ ἐν ἀντικείμενον ἐπιμελοῦς τοῦ πνεύματος εἰναισχολήσεως. Εἰς δλαις τὰς τέχνας, εἰς τὰ ἐπαγγέλματα, μόνον ἀπὸ ἀδιάριστον πλήγην δύναται τις νὰ ἐλπίσῃ ἐπιτυχίαν.